

zavilo v otožno, svetlečo sivino in je sonce odtegnilo svojo bleščavo, se sramežljivo skrivalo za srebrne pajčolanaste meglice, rekoč nam pohodnikom, ogrejte se sami, dajte si sami osrečujočo svetlobo, ki vam je danes v polnosti ne morem dati. Da, iz svojih izvirov si jo načrpaite in ne boste več onemeli od čudes, tako boste kakor viharniki na vrhu gore, da boste polni skrivnostnosti, zavite kakor skrivnostna pot, ki vas je pripeljala bliže k meni.

Pa smo si, čisto po človeško, poiskali nove vire moči v globinah naših nahrbtnikov, spet smo vzravnani kakor bližnja drevesa pospravili vse dobrote, kar jih je ostalo še od prej. Tako smo se resnično počutili kakor drevesa. Zrasli smo s prostorom, se vnesli v navzočnost večini od nas še neznanе mogočnosti. Stali smo s čisto novim občudovanjem v očeh, brez odvečnih besed, kakor bi se bali, da se bo zrušilo tajinstveno vzdušje najlepšega. Da bi poiskali besedo, da bi si drug drugemu izrazili občudovanje nad videnjem, doživetjem. Ne, tega nismo zmogli. In ko se je bilo treba posloviti od višine, smo se šele prav zavedli, da se bo molčanje občudovanja kar spreverglo v plaz opisovanja vsega doživetega tistim, ki so ostali doma, se ustrašili vremena in dolge hoje. Vsa pot, prav vsa, tudi tista ob vračanju, je bilo eno samo nabiranje vitsov. Krnica za Akom, zgornji Martuljski slapovi, z žlahtnimi pastelami obarvane krošnje bukev, zlati macesni, vse bi naj bila zavist vzbujajoča pripoved tistih, ki niso bili poleg. Da smo potem še zalili naš v vsem uspeli pohod pri Mikiju v vasi, je bilo že bolj stvar tradicije, nekaj kot proslavitev (nenadejanih) dosežkov, nekakšen ponovni stik z resničnim, preden smo šli na avtobus in se odpeljali proti domovom.

In ob koncu zapisa še želja, da bi nas naš vodnik Vasja še popeljal po skritih, neuhojenih poteh pod okrilja in v naročja naših prelepih gora.

SMUČANJE, TURE, DISCO IN ZOBNA PASTA . . .

(Poročilo o zimskem taboru na Uskovnici od 16. 1. do 22. 1. 1983)

EVA JURKOVIČ

Mladinski odsek pri Planinskem društvu Ptuj je že četrtrič organiziral zimski tabor na Uskovnici.

Z avtobusom smo se pripeljali do vojašnic na Rudnem polju, odkoder smo »odvandrili«, otovorjeni s planinsko-smučarsko opremo vred, proti Koči na Uskovnici. S to precej naporno hojo se je naš veseli tabor že začel. Ko smo prispeli do koč, smo bili zelo srečni, posebej še, ko smo izvedeli, da so lansko leto zašli daleč v desno proti Konjščici in da so prispeli v koč še le pozno popoldne. Res prijetno zadovoljstvo! Prvo važno in strateško opravilo je bilo razdeljevanje sob. Vsakdo je hotel najboljšo seveda, saj je bilo od tega odvisno razpoloženje celega tedna. Že takoj popoldne smo imeli kondicijski trening: teptali smo sveži sneg. Hitro smo preizkusili smučišče in ga dodobra načeli že v ponedeljek. Ubogi sneg! Kar vidno je kopnel in smučišče je vsak dan bolj opazno krasila trava, zemlja in tudi kakšen kamen je bil vmes. Kljub temu nismo odnehali. Naši vodniki so nam postavili tudi vlečnico, ki so jo sami privlekli na smučišče. Veliko truda so vložili, da je ves teden pridno garala, za kar smo bili našim vodnikom še posebej hvaležni.

Seveda pa nismo samo smučali, ampak smo hodili tudi na ture na Konjščico, na Viševnik, Mesново glavo. Vzpon na Viševnik s Konjščice je bil za vse nas veliko doživetje. Viševnik je visok 2052 m in je v gornjem delu že gol. Mi smo se odpravili nanj v najbolj vetrovnem dnevu. Pihalo je in sneg je sproti zmrzoval. Vzpon je bil zato zelo naporen. Zabadali smo palice v sneg in na posebej nevarnem mestu smo vzpostavili tudi zaščito tako, da smo se drug drugega držali za palice. Gabrijel, naš novi znanec iz koč in izkušen alpinist, nam je s cepinom kopal stopinje v snegu, da smo bili bolj varni. Bilo je rahlo razburljivo in prav to je imelo poseben čar. Žal, na vrh nismo prišli, ker je bil veter le premočan, vseeno pa je bil vzpon nepozaben.

Dneve na taboru smo preživel še ob planinskih predavanjih, srečanjih z našimi vojaki iz Ptuja, ob plesu v improviziranem discu in v tekmovanju v slalomu.

V petek, na poslovnem večeru, smo razglasili rezultate in priredili kulturni program. Za spremembo smo lahko ostali pokonci dalj časa kot navadno, zato smo te trenutke izkoristili še za mazanje — »make up« z zobno pasto in podobnimi, že običajnimi vračolijami na taborih.

Bilo nam je resnično nepozabno lepo.